

H de Hristo Stòitxkov

Molts haurien estripat el carnet de soci, si el Barça arriba a fitxar Hugo Sánchez. El jugador mexicà, amb les seves provocacions al públic i als defenses i el seu joc brut es va convertir en paradigma d'allò que cap barcelonista no volia per al seu equip. Però van arribar Stòitxkov. El búlgar té els "culers" immersos en una amnèsia col·lectiva. Hristo també provoca el públic contrari, trepitja els defenses –i l'àrbitre–, és maleducat i es guanya l'expulsió dia sí, dia també. Però hi ha una diferència: el seguidor barcelonista està convençut que Hugo Sánchez feia el que feia per filldeputisme, perquè era una mala persona, però en canvi Stòitxkov ho fa perquè, sota la samarreta suada, hi té un cor molt gran, un immens i tendre cor blau-grana.

I amb Hristo va arribar el deliri: la primera Copa d'Europa de la història del club, la segona Lliga consecutiva (guanyada a l'últim minut i per KO del més directe rival, el Madrid) i moltes tardes de bon futbol. No és un mèrit exclusiu de Stòitxkov. Amb tanta o més justícia hauríem pogut posar-hi J de Johan Cruyff (el geni incomprès), R de Ronald Koeman (¿què fóra Wembley, sense el seu xut?) o M de Michael Laudrup (que fa un futbol d'una altra galàxia). I, per raons idèntiques, podríem esmentar els catalans Pep Guardiola i Albert Ferrer, promeses del planter que s'han fet un lloc en l'equip als vint anys. Sense ells, sense el mallorquí Miquel Àngel Nadal, sense els bascos (Bakero, Goiko, Txiki, Zubi...) i tots els altres no hauria pas estat possible l'any de passió futbolística que hem tingut.

Eduard Voltas

I d'infern

L'existència de l'infern és una de les veritats de la fe tingudes en compte pel Nou Catecisme Universal de l'Església Catòlica. Un autèntic best-seller que encara no ha pogut ser editat en català, per molt que al cel no hi hagi idiomes oficials. Els continguts del llibre han molestat molta gent, sobretot catòlics de base, capellans progressistes i algun bisbe que fa anys que treballen amb uns criteris que el Nou Catecisme no té en compte o que fins i tot condemna. Els aspectes més comentats pels mitjans de comunicació han estat la diferència de tractament entre l'avortament i la pena de mort, el concepte de guerra justa o la llibertat d'opció sexual. Però un llibre de més de 700 pàgines parla de moltes més coses, i la majoria molt més importants que saber si creure l'horòscop és pecat o no.

L'any del Nou Catecisme ha estat també un any molt significatiu per a l'Església catalana, que ha convocat, després de 235 anys, el Concili Provincial Català, ha discutit sobre la conveniència d'una Conferència Episcopal separada de l'espanyola, i s'ha rumorejat intensament sobre el futur de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles. Un any mogudet que ha acabat amb una mala notícia per a molts catòlics catalans: Pere Casaldàliga no ha guanyat el Premi Nobel de la Pau. *Eduard Voltas*

J de jutges

Sempre havien quedat en un discret segon pla. El trellat de la llei els embolicava i els cobria, amagava les seues decisions. Però, a poc a poc, han anat sorgint de l'anonimat. El 92 fou l'any de la seua consagració com a personatges públics de primera plana. Manglano, Bueren, Garzón i, sobretot, Barbero. Noms famosos per ben distintes raons, aplaudits o detestats per sectors públics molt concrets que demostren, dia a dia, que la llei té interpretacions, i intèrprets. Ja comença, fins i tot, a haver-hi especialistes en diferents sectors. Garzón i Bueren, alternen les seues accions contra narcotraficants amb ràtzies de persecució d'independentistes catalans i ho barregen tot en el mateix sac. Manglano ha quedat com l'heroi que s'enfrontà a un poder inabastable, i les seues denúncies contra la compra-venda de favors, dins l'anomenat Cas Naseiro, es van estavellar contra el mur dels procediments jurídics i van quedar en borromballes falleres. El seu record voleteja amenaçador sobre els moviments d'un altre jutge amb nom propi, Barbero, capaç de regirar una i altra vegada la seu central del PSOE a la recerca de les implicacions del "cas Filesa". Els jutges es van incorporar a la nòmina de personatges públics en 92. ¿Ens els trobarem durant el 93 en les pàgines de les revistes del cor o alimentant relats de ficció i tertúlies radiotelevisives? *Jordi Sebastià*